

ne meel toetob Õigust, teiste ülle wallitse-
da ja aib sūallust omma sūud kangelin-
ne tundma. — Jummal piddago teid ja
meid omma warjo al!

Jürti ja Dio ollid seõni põlivede peâle
langend, ja palive mõtted seâdsid iggaühhe
käed risti. Pühhad tundmissed töötsid fei-
kide rõmo, ja se rõõm festas al toas ja ülle-
wel, funni õ faddus ja hommiko wâlias olli.

Agga enne kui Dobrad ãrrasdi tsid, pal-
lus sesamma Parron Gerweldi Herra neid
kes Moisarwannemad ollid, omma kambri
ja rákis seâl: Teie mele-haigust fest, et
mind arwasite üllekohto teggewad, töstab
teid fallimaks minno melest, ja surema lo-
tussega tunnistan teile nûud, mis ammo
jo minno mõttedes on likunud — se on: et
meie, kes meie Silonima Riki Moisnikud
olleme, ühte nousé heidama, fest melewals-
last lahkuma, omma párris-allamad múa.
Sest nággi te tânnagi weel, missuggune
halle lugu se on, ja mis üllekohto se läb-
bi woib tehha kui lubba on, innimest múa.

Ga nemmad Feik vastasid: Sesamma nou
on ka meie süddamettes likunud, ja tânnna
ueste hakkand likuma.

Mis arvate sepârrast, sitles se Parron
Gerweld siis, kas wottame sedda, Feik meie
Ma Moisnikutte ette pañna? Ga ni mit-
to kui seâl olli, wondusid, kui ühhest suust:
Sedda meie tahham e! ning wôtsid
sedda, kohhe omma eßimessel kolkotulle-
misze páwas, Lanstoa peâl Reikidele üttel-
da, ja Feik Silonima Moisnikud heidsid
nende nousse.

Kui sesinnane nou walmis sai toimetud
läkkitasid nemmad omma Pea-wannemat
omma Würsti jure, tedda palluma, et ta
sedda finnitaks ja neid fest õigusfest, omma
párris-allamad múa, lahti moistaks, nende
et eddespiddi ühhelgi Moisarwannemal en-
nam sedda lubba ei piddand ollema. Ka
ollid nemmad selsammal korral seâdnud, et
tallopoe gadel, moisa Kohtomehhe kôrwas,
ka nisuggused Wallakohomehhed piddid ol-
lema, sedda nemmad isse ennese seast wal-